

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ
ΤΗΣ
ΠΡΩΤΗΣ ΠΥΛΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΦΥΠΝΙΣΗ

8 Νοεμβρίου 2514 – ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Ο Τόμας δεν ήξερε αν έπρεπε να κλάψει ή να γελάσει κι ο λόγος ήταν απλός. Μόλις άνοιξε τα μάτια του κατάλαβε ότι βρισκόταν σε θάλαμο νοσοκομείου. Το μόνο που θυμόταν κι αυτό αμυδρά ήταν ότι κάπου γινόταν πόλεμος. Θυμόταν ακόμα ότι είχε γίνει μια τεράστια έκρηξη, αλλά η μόνη εικόνα που έφερνε καθαρά στην μνήμη του απ' αυτό ήταν κομμάτια από ανθρώπινα άκρα.

Αφού βρίσκομαι σε νοσοκομείο σημαίνει ότι δεν πέθανα, σκέφτηκε.

Αυτό ήταν το καλό σενάριο. Το κακό ήταν ότι δεν μπορούσε να κουνηθεί. Προσπάθησε να φωνάξει τη νοσοκόμα αλλά καμιά φωνή δεν έβγαινε από μέσα του. Δεν μπορούσε να κουνήσει ούτε τα χείλια του και δυστυχώς το κακό σενάριο είχε και συνέχεια. Δεν θυμόταν τίποτα απ' την μάχη. Ούτε ποιος ήταν κι ούτε με το μέρος ποιων πολεμούσε, αν τελικά πολεμούσε ή αν απλώς είχε εμπλακεί σ' εκείνη την μάχη χωρίς να το θέλει. Αποφάσισε να χαλαρώσει. Κάποιος γιατρός ή κάποια νοσοκόμα θα περνούσε απ' το κρεβάτι του και θα μάθαινε.

Δεν πέρασε πολύ ώρα όταν του φάνηκε ότι η πόρτα του δωματίου άνοιξε αν και δεν έβλεπε τίποτα μια που δεν μπορούσε να στρίψει το κεφάλι του. Περισσότερο ένοιωσε μια παρουσία δίπλα του παρά την είδε.

«Καλημέρα Τόμας», ακούστηκε να του λέει μια ζεστή, μάλλον γυναικεία φωνή.

«Πού βρίσκομαι;» ρώτησε με την σειρά του χωρίς να είναι βέβαιος ότι τον άκουσε κανείς.

«Μην βιάζεσαι. Όλα στην ώρα τους. Θυμάσαι πως σε λένε;»

«Τόμας Νάιτ», είπε ευχαριστημένος με την δυνατότητα να επικοινωνεί.

«Από πού είσαι Τόμας;» τον ξαναρώτησε χαμογελώντας η γυναίκα.

«Τι εννοείς γιατί δεν κατάλαβα την ερώτησή».

«Εννοώ από ποιον πλανήτη και από ποιο πλανητικό σύστημα», ακούστηκε πάλι η φωνή της.

Τα έχασε. Προσπάθησε να καταλάβει τι του έλεγε.

«Υπονοείς ότι δεν βρίσκομαι στο Ηλιακό σύστημα;»

«Δεν ήρθε ακόμα η ώρα των απαντήσεων, οπότε σε παρακαλώ απάντησέ μου με όσες περισσότερες λεπτομέρειες μπορείς».

«Γεννήθηκα σε μια φτωχογειτονιά της Βοστώνης, του πλανήτη Γη που βρίσκεται στον βραχίονα του Ωρίωνα του γαλαξία Γαλακτώδης Δρόμος», της απάντησε κι ένοιωσε ικανοποιημένος που μπόρεσε να θυμηθεί τόσες λεπτομέρειες.

«Ωραία. Τι άλλο θυμάσαι;»

«Θυμάμαι το όνομά μου και πως σε κάποιο μέρος, αλλά όχι στην Γη, συμμετείχα χωρίς να το θέλω σε κάτι σαν πολεμική σύρραξη αν και γι' αυτό το τελευταίο δεν είμαι και πολύ σίγουρος».

«Μήπως μπορείς να μου πεις με ποιανού το μέρος ήσουν;»

«Όχι, δεν θυμάμαι».

«Δεν πειράζει, θα θυμηθείς σιγά-σιγά. Χαλάρωσε τώρα και κοιμήσου. Θ' απαντήσω στις ερωτήσεις σου όταν θα είσαι σε θέση να καταλάβεις κάτι περισσότερο».

«Είσαι νοσοκόμα;» βιάστηκε να την ρωτήσει πριν προλάβει να φύγει.

«Δεν είμαι ακριβώς νοσοκόμα, αλλά ούτε και γιατρός. Είμαι κάτι σχετικό και με τα δύο. Γιατρός πάντως δεν χρειάζεται να έρθει. Είσαι κάτω από συνεχή και πλήρη ιατρικό έλεγχο. Πρέπει όμως να σταθεροποιηθεί η λειτουργία του εγκεφάλου σου ώστε να μπορέσουμε να συνεννοηθούμε καλύτερα».

«Γιατί ενώ σ' ακούω δεν σε βλέπω;»

«Έχουμε δώσει μια τέτοια εντολή στον εγκέφαλό σου. Σταματήσαμε την λειτουργία του οπτικού νεύρου σε μια πλασματική εικόνα ώστε ο εγκέφαλος ν' αναπλάσει τα κύτταρά του χωρίς επεμβάσεις από περιττές εσωτερικές διαδικασίες».

«Πότε βλέπεις να τελειώσει αυτό;» ρώτησε με αγωνία.

«Θα δούμε».

Ένοιωσε να βυθίζεται σε μια ονειρική κατάσταση χωρίς

νόημα και χωρίς συνέχεια.

Συneverχόταν και βυθιζόταν ξανά γι' άγνωστο χρονικό διάστημα. Κάποια στιγμή ξανάκουσε την φωνή της γυναίκας.

«Πώς είσαι;»

«Τα ίδια» της απάντησε χαμένος σ' αυτό που ένοιωθε.

«Ναι, μόνο που τώρα έχει σταθεροποιηθεί κάπως η κατάσταση και μπορούμε να επαναφέρουμε σε λειτουργία το οπτικό σου κέντρο».

«Αυτό είναι καλό».

«Πρέπει όμως πρώτα να μ' ακούσεις και να σιγουρευτώ ότι θα έχεις καταλάβει αυτά που θα σου πω. Είσαι έτοιμος;»

«Νομίζω ναι».

«Ξεκουράσου λοιπόν και θα επιστρέψω σε τρεις ώρες».

«Μπορώ να κάνω αλλιώς;»

«Όχι, δεν μπορείς».

Ο Τόμας τις τρεις αυτές ώρες δεν σταμάτησε να παρατηρεί τον χώρο. Ήταν σίγουρος πως ήταν ένας τρισδιάστατος χώρος αλλά μέσα σ' αυτόν ο ίδιος δεν υπήρχε. Δεν υπήρχε σαν σώμα, αλλά απ' την άλλη ήταν σαν να βρισκόταν ακριβώς στο κέντρο του ενώ του ήταν αδύνατο ν' αλλάξει σημείο παρατήρησης. *Πλασματική εικόνα του δωματίου*, θυμήθηκε. *Προηγμένη τεχνολογία. Πού στο διάβολο βρίσκομαι;*

Ένοιωσε πάλι την παρουσία δίπλα του.

«Έτοιμος;» του είπε η φωνή.

«Είμαι όλος αυτιά», είπε περιπαιχτικά ο Τόμας.

«Πραγματικά, αυτή την στιγμή είσαι μόνο αυτιά και γι' αυτό θέλω την προσοχή σου. Ό,τι δεν καταλαβαίνεις, θα με διακόπτεις και θα ρωτάς. Εντάξει;»

«Εντάξει».

«Λοιπόν ξεκινάω. Στον πλανήτη σου, στην Γη, όπως την είπες, οι αισθήσεις που έχετε αναπτύξει έχουν να κάνουν με την επιβίωσή σας σαν είδος. Βλέπετε, ακούτε, έχετε την αίσθηση της αφής, της γεύσης και της όσφρησης, ώστε να μπορείτε τα εξωτερικά ερεθίσματα να τα μετατρέπετε σε γνωστές εσωτερικές σας εικόνες. Την δουλειά αυτή την κάνουν οι συνάψεις του εγκεφάλου σας».

«Αυτά τα ξέρω», της απάντησε χωρίς να καταλαβαίνει τον λόγο που του τα έλεγε.

«Τι γίνεται όμως στην περίπτωση που ένα εξωτερικό ερέθισμα δεν ανταποκρίνεται στις γνωστές σας κατατάξεις; Ψάχνετε και βρίσκετε την πιο κοντινή εικόνα και βλέπετε ή ακούτε αυτό το ερέθισμα με βάση τις συνάψεις σας», συνέχισε η φωνή μην δίνοντας σημασία στην παρέμβασή του.

«Μπορείς να μου δώσεις ένα παράδειγμα;»

«Υπάρχουν κάποιοι ενεργειακοί δυναμισμοί που μοιάζουν με άνθρωποι αλλά που όμως δεν είναι. Τέτοιοι δυναμισμοί είναι για παράδειγμα οι νύμφες ή οι σάτυροι».

«Πλάκα μου κάνεις! Καιρός είναι να μου πεις ότι υπάρχουν νεράιδες κι άλλες τέτοιες σαχλαμάρες».

«Το τι πραγματικά πιστεύεις γι' αυτούς τους δυναμισμούς μ' αφήνει αδιάφορη μια που αυτό που θεωρείς ότι είμαι είναι μια γυναίκα του γένους σου».

«Τι είσαι δηλαδή;» ρώτησε έντρομος αυτή την φορά.

«Βιάζεσαι. Θα σου πω όταν έρθει η ώρα. Αυτό που σου είπα το κατάλαβες;»

«Αυτό που κατάλαβα είναι πως οι νεράιδες και τ' άλλα στοιχειά υπάρχουν σαν δυναμισμοί αλλά μ' άλλη μορφή κι' εγώ τα βλέπω με την μορφή που μου προτείνει ο εγκέφαλός μου».

«Καλά τα πήγες».

«Τι σκοπεύετε να μου κάνετε;»

«Τίποτα το σπουδαίο. Απλά θα ενισχύσουμε λίγο την δυνατότητα να μορφοποιούνται στο μυαλό σου με σταθερό τρόπο όλοι οι δυναμισμοί που υπάρχουν διάχυτοι στο σύμπαν».

«Σ' όλο το σύμπαν;»

«Όχι σ' όλο, αλλά σ' ένα αρκετά μεγάλο κομμάτι του. Τουλάχιστον αυτό που συνορεύει με τον Γαλακτώδη Δρόμο».

«Και γιατί να το κάνετε;»

«Θα σου χρειαστεί. Πρέπει να μπορείς να έρχεσαι σ' επαφή μαζί τους. Και βέβαια δεν είναι μόνο η όραση, είναι κι η ακοή, η αφή κι οι άλλες αισθήσεις σου».

«Υπονοείς ότι βρίσκομαι έξω από το ηλιακό μου σύστημα;» ρώτησε πάλι με αγωνία ο Τόμας.

«Ω ναι, βρίσκεσαι πολύ μακριά απ' αυτό», του απάντησε η

φωνή.

«Πόσο μακριά;»

«Η ευρύτερη περιοχή ονομάζεται Λανιακέα κι έχει μια διάμετρο περίπου πεντακόσια εκατομμύρια έτη φωτός. Βρισκόμαστε σ' ένα πλανητικό σύστημα αποχαρκτηρισμένο, πάνω σ' έναν πλανήτη που προσομοιάζει με την Γη σας, περίπου εκατό εκατομμύρια έτη φωτός μακριά, σ' έναν άγνωστο για σας γαλαξία».

«Μόνο τόσα λίγα;» ρώτησε προσπαθώντας ν' αστειευτεί.

«Μόνο», του απάντησε ξανά η φωνή.

«Και πώς ήρθα εδώ;»

«Το ταξίδι σου κράτησε δύο μήνες. Ταξίδεψες μέσα από στρεβλωμένους χρονικά δακτυλίους που διαχειρίζονται κβαντικοί κινητήρες. Αυτά όμως θα στα πουν καλύτερα άλλοι. Εγώ βρίσκομαι εδώ για να σε προσαρμόσω στην διεπαφή σου με τον τοπικό πληθυσμό. Ο πλανήτης εδώ είναι ένα διαστρικό άστρο και συγχρόνως ένας χώρος ειρήνης της Λανιακέα».

«Αυτό σημαίνει πως κάπου γίνονται πραγματικές μάχες;»

«Σωστά το κατάλαβες: διαφορετικά βασίλεια διεκδικούν την επικράτηση των δικών τους ιδεών».

«Και γιατί δεν την χωρίζουν; Απ' ότι κατάλαβα υπάρχει μπόλικος χώρος», συμπλήρωσε με φανερή ειρωνεία ο Τόμας.

«Είναι θέμα αρχών. Ο Υπέρτατος Κυρίαρχος δεν ανακατεύεται στις μικρές περιοχές με αποτέλεσμα οι εκπρόσωποι να ερμηνεύουν τις εντολές του κατά βούληση. Αυτό να σου αρκεί προς το παρόν».

«Εσύ αποφασίζεις. Μ' εμένα τι γίνεται;»

«Από αύριο θ' αρχίσουν να απελευθερώνονται οι αισθήσεις σου. Αυτό θα γίνεται σταδιακά και παράλληλα με την επαναφορά της μνήμης σου».

«Αυτό το τελευταίο εσείς δεν μπορείτε να το ελέγχετε;»

«Όχι, γιατί παρόλο που έχουμε στην διάθεσή μας το περιεχόμενο του εγκεφάλου σου, μας λείπει το κλειδί της αποκρυπτογράφησης. Αν προσπαθήσουμε να το πάρουμε, θα χαθεί αυτόματα το σύνολο της μνήμης. Κάτι άλλο θέλεις να με ρωτήσεις;»

«Πώς τρέφομαι;»

«Με δυναμικά κύματα ενέργειας. Αρκετά όμως για σήμε-

ρα, προσπάθησε να ξεκουραστείς. Όλες οι επιδιορθώσεις γίνονται στον ύπνο».

«Θα γίνουν κι' άλλες;»

«Βεβαιότατα» του είπε η φωνή.

«Κάποια ενημέρωση γι' αυτές;»

«Κοίταξε, πρέπει να καταλάβεις ότι βρίσκεσαι σ' ένα κόσμο πολύ διαφορετικό απ' τον δικό σου. Εδώ υπάρχουν πλάσματα διαφορετικών μορφών με τα οποία πρέπει να μπορείς να επικοινωνείς. Άρα πρέπει αρχικά να τα βλέπεις και στην συνέχεια και να επικοινωνείς μαζί τους».

«Φαντάστηκα ότι γι' αυτό θα αρκούσαν τίποτα γυαλιά και μία συσκευή μετάφρασης στο χέρι, σαν ρολόι».

«Είσαι πεντακόσια χρόνια πίσω στην δική μας εξέλιξη. Γιατί να γίνεται με εξωτερικές συσκευές όταν με μια εντολή στο DNA μπορεί ο εγκέφαλος ν' αναπτύξει τις δικές του συνάψεις κι αυτό όλο να γίνεται εσωτερικά; Δεν είναι πιο σίγουρος αυτός ο τρόπος;»

«Ναι, αλλά είναι μόνιμος», αντιτάχθηκε στα λόγια της ο Τόμας.

«Και τι φοβάσαι; Ότι όταν γυρίσεις στην πατρίδα σου θα μπορείς να μιλάς και με τις άλλες μορφές της ζωής που έχουν αναπτυχθεί εκεί; Ή φοβάσαι πως θα βλέπεις και τις νεράιδες;»

«Και αν είναι άσχημες;» ρώτησε αστεειυόμενος.

«Φοβάμαι ότι εσείς είσατε οι άσχημοι κι όχι οι νεράιδες. Κοιμήσου τώρα κι όλα θα γίνουν στην ώρα τους. Αν δεν μείνεις ευχαριστημένος, θα κανονίσουμε να σβηστούν από την μνήμη σου όλα αυτά όταν τελειώσει η αποστολή σου».

«Γίνεται αυτό;»

«Και βέβαια γίνεται».

Όταν ξύπνησε του ήταν αδύνατο να προσδιορίσει πόση ώρα κοιμόταν. «Είναι κανείς εδώ; Είσαι η ίδια;» ρώτησε ενώ ένοιωσε σαν κάτι να τον πλησιάζει.

«Σωστά κατάλαβες. Τι θέλεις;»

«Πόση ώρα κοιμάμαι;»

«Το ρολόι δεν το βλέπεις;»

«Μα μου είπες πως είναι μια εικονική πραγματικότητα αυτό το δωμάτιο».

«Όχι όσον αφορά αυτά που βλέπεις. Απλά υπάρχουν πολλά που δεν τα βλέπεις άρα η εικόνα που συλλαμβάνεις δεν είναι ολοκληρωμένη. Ο χώρος, το κρεβάτι σου, το παράθυρο αλλά και το ρολόι στον τοίχο ανήκουν στην δική σου πραγματικότητα».

«Επειδή άλλα κατάλαβα, πόση ώρα πέρασε;»

«Τριάντα έξι ώρες. Σε δώδεκα ώρες θα ξεκινήσει η επόμενη φάση».

«Ποια είναι πάλι αυτή;»

«Η παρέμβαση στο κέντρο ομιλίας.»

«Μα τώρα δεν σου μιλάω;» ρώτησε σαστισμένος.

«Όχι ακριβώς. Εγώ είμαι που σου μιλάω στην δική σου γλώσσα, όχι εσύ».

«Το ίδιο δεν είναι;»

«Τόμας με ζαλίζεις χωρίς λόγο. Όλες οι μορφές που θα συναντήσεις δεν έχουν αυτή την δυνατότητα. Πρέπει λοιπόν να είσαι καθ' όλα έτοιμος».

Ένοιωσε τα βλέφαρά του να κλείνουν.

Άνοιξε πάλι τα μάτια του ακριβώς μετά από δώδεκα ώρες. Αυτή τη φορά αισθανόταν περισσότερες παρουσίες κοντά του κι ένοιωσε ένα χέρι να ακουμπάει στο δικό του.

«Καλημέρα».

«Υπάρχει και εδώ ημέρα και νύχτα;» ρώτησε.

«Δεν προσέχεις τι σου λέω. Σου είπα ότι βρίσκεσαι σ' ένα πλανήτη πολύ κοντά σ' ομοιότητα με τον δικό σου».

«Πόσο κοντά;»

«Σχεδόν ίδιος. Δεν υπάρχουν απλά μερικές μορφές ζωής όπως στον δικό σου. Υπάρχει νερό, αέρας κι ο πλανήτης αυτός γυρίζει γύρω από ένα άστρο».

«Ποιες μορφές απουσιάζουν;»

«Δεν υπάρχουν ζώα, έντομα, ερπετά κι' όλες οι άλλες μορφές του ζωικού βασιλείου. Αυτό βέβαια έχει διαμορφώσει έναν διαφορετικό φυτικό κόσμο. Τα φυτά, δεν έχουν ρίζες μέσα στο χώμα αλλά οι ρίζες τους είναι απλωμένες στην επιφάνεια. Αυτό τους δίνει την δυνατότητα να μετακινούνται πάρα πολύ αργά. Μην φανταστείς σπουδαία πράγματα, μερικά χιλιοστά το εικοσιτετράωρο. Μπορούμε να συνεχίσουμε;»

«Πόσο θα διαρκέσει αυτή φάση;»

«Δώδεκα ώρες».

«Μετά τελειώσαμε;»

«Μένουν κάτι λίγα ακόμα, αλλ' αυτά θα κριθούν από σένα. Θα αποκτάς εντωμεταξύ διάφορες γνώσεις όσο θα επανέρχεται η λειτουργία του εγκεφάλου σου».

«Δηλαδή αύριο θα σταματήσει η εικονική πραγματικότητα;»

«Κατά πάσα περίπτωση ναι, αλλά όχι και ο περιορισμός σου».

«Είμαι φυλακή;»

«Όχι, βρίσκεσαι σε νοσοκομείο που με την σειρά του βρίσκεται σ' ένα νησί που προστατεύεται από έναν δυναμικό θόλο. Χρειάζεσαι ειδική μετάλλαξη για να βγεις απ' τον θόλο. Αν προσπαθήσεις να τον περάσεις, θα πέσεις σε κόμα».

«Θα μου κάνετε κάποια ένεση;»

«Όχι βέβαια. Πού σου ήρθε κάτι τέτοιο;»

«Πώς γίνονται οι επεμβάσεις σας;» ρώτησε με απορία.

«Μα με δυναμικά πεδία βέβαια».

«Θέλω να ρωτήσω κάτι τελευταίο αλλά να μου απαντήσεις με ειλικρίνεια, εντάξει;»

«Εντάξει».

«Είμαι άνθρωπος ή ρομπότ;»

«Είναι αστεία η ερώτησή σου Τόμας. Είσαι άνθρωπος εκατό τοις εκατό. Αυτό στο υπογράφων».

Βυθίστηκε πάλι σε ύπνο. Αυτή την φορά έβλεπε όνειρα αν και ήταν κάποιες σκόρπιες εικόνες. Είδε την μητέρα του και τον πατέρα του σε κάποια γιορτή όταν ήταν μικρός. Όμως το όνειρό του δεν είχε κίνηση. Ήταν σαν να έβλεπε φωτογραφίες.

Αυτή τη φορά περίμενε την άφιξη της γυναίκας που αναγνώριζε μόνο από την φωνή της.

«Καλά σε βλέπω. Πώς αισθάνεσαι;» την άκουσε να του λέει.

«Καλά, αλλά περιμένω να σε δω», της είπε.

«Να σε ενημερώσω πρώτα γι' αυτά που θα ακολουθήσουν;»

«Σ' ακούω προσεκτικά».

«Λοιπόν, μετά την συζήτησή μας θα αρχίσεις να βλέπεις τις πρώτες μορφές αλλά και να μπορείς να κινείσαι μέσα στο δωμάτιό σου».

«Τι εννοείς με πρώτες μορφές;» ρώτησε με ένα τόνο αγωνίας.

«Οι εκπρόσωποι κάθε γένους θα πρέπει να μας δώσουν την άδεια να ολοκληρώσουμε τις απαραίτητες διαδικασίες ώστε να είναι δυνατή η επικοινωνία μαζί τους. Ήδη κάποια γένη μας έχουν δώσει την άδεια να τα συμπεριλάβουμε στις διαδικασίες αποθεραπείας σου. Βλέπεις, το δώρο αυτό δεν μπορεί να το πάρει πίσω κανένας, οπότε πρέπει να είναι σίγουροι».

«Είναι κάτι σαν το κόκκινο και το μπλε χάπι του Μάτριξ;»

«Καμία σχέση. Σου ξαναλέω ότι αυτό που σου συμβαίνει δεν είναι ούτε εικονική πραγματικότητα αλλά ούτε και κάποιο παιχνίδι εγκεφάλου. Είναι απλά μια υψηλότερη πραγματικότητα που σιγά-σιγά θα καταλάβεις».

«Δεν θα βλέπω τίποτα άλλο;» ρώτησε ανήσυχος.

«Σου μιλάω για έλλογα όντα, όχι για ανόργανα ή γι' αυτό που εσείς λέτε φυτικό βασίλειο. Αυτά είναι αισθητά απ' την πρώτη στιγμή. Επίσης είναι πλήρως αισθητά τα όντα του δικού σου γένους, και μ' αυτό εννοώ ότι υπάρχει δυνατότητα αμφίπλευρης επικοινωνίας».

«Εννοείς τους ανθρώπους;»

«Εννοώ τα όντα του δικού σου γένους Τόμας. Κατανοητό;»

«Μ' αυτά είναι οι άνθρωποι!» είπε ο Τόμας.

«Τι είναι αυτό που σε πείθει πως όλα τα όντα που μέχρι χθες έβλεπες ήταν άνθρωποι; Τώρα κάτι ακόμα. Μορφές που βρίσκονται λίγο πάνω απ' το δικό σου γένος αλλά δεν είναι κι ακριβώς στο παραπάνω, θα γίνονται αντιληπτές σαν δυναμικές συμπυκνώσεις με μορφή σαν ζελέ που θα ακτινοβολούν. Για κάτω από σένα θα είναι συμπαγείς σκοτεινές δονήσεις, μεγάλης πυκνότητας. Σου συνιστώ να μείνεις μακριά κι από τις δύο αν και δεν κυκλοφορούν στον πλανήτη μας ούτε οι μεν ούτε οι δε».

«Γιατί τότε μου το λες;»

Για λίγο επικράτησε ησυχία.

«Και μόνο το ότι βρίσκεσαι εδώ σημαίνει ότι υπάρχει μια αποστολή σε εξέλιξη. Εμείς εδώ δεν κρίνουμε τα όντα. Όλα είναι δεκτά με εχεμύθεια. Αν όμως η διαμονή σου έχει διαρρεύσει θα πρέπει να είσαι ενήμερος για την ύπαρξή τους. Κατάλαβες;»

«Είμαι έτοιμος».

«Σε μισή ώρα θα ξαναγυρίσω. Τότε θα με δεις. Για να σου εξηγήσω περισσότερα θα πρέπει να μου πεις τι θα θυμηθείς την μισή αυτή ώρα. Λοιπόν κλείσε τα μάτια σου και θα τα ξαναπούμε».

20 Ιουλίου 2514 – ΣΕΛΗΝΗ (Ανάμνηση)

Ο Τόμας Νάιτ ανήκε στο πολιτικό προσωπικό του Υπουργείου Διαπλανητικών Υποθέσεων -γνωστό σαν ΥΔΥ-, κάτι δηλαδή σαν Υπουργείο Εξωτερικών. Ήταν ένα απ' τα κοινά υπουργεία όλων των εθνοτήτων του Μητρικού Ηλιακού Συστήματος και βρισκόταν υπό την αιγίδα του ΝΟΗΕ, της μετεξέλιξης του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών.

Στο Μητρικό Ηλιακό Σύστημα υπάγονταν οι πληθυσμοί των πλανητών Γης και Άρη, καθώς και οι πειραματικοί οικισμοί της Σελήνης και κάποιων δορυφόρων του Δία. Ο ΝΟΗΕ είχε την έδρα του στην Γη. Ο πληθυσμός του Άρη δεν ξεπερνούσε τα δύο εκατομμύρια, ενώ οι πληθυσμοί των διαφόρων οικισμών περιορίζονταν σ' ελάχιστες χιλιάδες.

Η Σελήνη φιλοξενούσε ένα μεγάλο διαστημοδρόμιο, αν και στην ουσία ήταν σταθμός μεταφόρτωσης για το βασικό διαστημοδρόμιο του Μητρικού Ηλιακού Συστήματος που ήταν ένας τεράστιος διαστημικός σταθμός σε περιφορά γύρω από τον Δία. Εκεί οι γήινοι εργαζόμενοι ήταν ελάχιστοι μια που τον σταθμό διαχειρίζονταν εξωγήινοι, όπως χαρακτηριστικά ονομάζονταν οι άνθρωποι που τους είχαν επισκεφτεί και που κατάγονταν από τον Σείριο. Η αληθινή τους βέβαια καταγωγή ήταν από έναν πλανήτη του αστέρα Σείριου που οι ίδιοι ονόμαζαν GS5 ενώ οι γήινοι τον έλεγαν Δορυφόρο Έψιλον.

Υπήρχαν τρία υπουργεία ακόμα που βρισκόντουσαν κάτω

από παρόμοια λειτουργία, το Υπουργείο Άμυνας, το Υπουργείο Ανάπτυξης και Εποικισμού και το Υπουργείο Οικονομικών. Τα υπόλοιπα είχαν χαρακτήρα Ηπειρωτικών Ομάδων και μόνο τα Υπουργεία Παιδείας και Πολιτισμού είχαν ακόμα πιο τοπικό χαρακτήρα.

Κράτη είχαν πάψει να υπάρχουν. Διαλύθηκαν μόλις εμφανίστηκε το πρώτο διαστημόπλοιο με τους εξωγήινους. Η τελευταία βαθμίδα διοίκησης ήταν οι πόλεις που διοικούνταν από ένα αιρετό συμβούλιο. Κάποια μέλη από τα συμβούλια τους τις αντιπροσώπευαν στις παραπάνω βαθμίδες κοκ μέχρι το επίπεδο του ΝΟΗΕ.

Η βάση της Σελήνης ανήκε στο Υπουργείο Άμυνας και στον ένα από τους θόλους που το φιλοξενούσε, υπήρχε ένα συγκρότημα που είχε διατεθεί στο Υπουργείο των Διαπλανητικών Υποθέσεων, ενώ σ' ένα δεύτερο θόλο του φιλοξενούσε κι ένα συγκρότημα του Υπουργείου Ανάπτυξης και Εποικισμού.

Στην άλλη άκρη της Σελήνης υπήρχε ένας μικρός θόλος που ανήκε σε μια τεχνική εταιρεία εξορύξεις σπάνιων μετάλλων. Στην εταιρεία αυτή ανήκαν δύο διαστημόπλοια, ειδικά διαμορφωμένα, που μετέφεραν τα μεταλλεύματα στη γη κουβαλώντας εκτάκτως και κάποιους υπαλλήλους των υπουργείων που πηγαينوερχόντουσαν.

Η μέριμνα λειτουργίας και ασφάλειας της Σελήνης σαν σύνολο ανήκε στο Υπουργείο Άμυνας. Το Διαπλανητικών Υποθέσεων εκτός απ' το κεντρικό κτίριο είχε στην κυριότητά του και μια μικρή μονάδα από μονοκατοικίες για τους εργαζόμενούς του. Ο Τόμας έμενε σ' ένα απ' τα διαμερίσματα μιας κοινόχρηστης πολυκατοικίας, μια που ήταν απ' τους εργένηδες στη σεληνιακή βάση.

Κι επειδή η διασκέδαση ήταν απαραίτητο στοιχείο μιας τόσο δύσκολης διαμονής, είχαν δοθεί άδειες σε πολλούς επιχειρηματίες που είχαν στήσει διάφορες επιχειρήσεις διασκέδασης.

Τα ταξίδια στην Γη και στους άλλους πλανήτες και δορυφόρους του συστήματος, ήταν σχεδόν απαγορευτικά αν ήθελες να τα πληρώσεις ο ίδιος και ήταν δυνατόν να γίνονται μόνο κάθε δύο χρόνια με στρατιωτικά διαστημικά σκάφη.

Αυτού του είδους οι άδειες κρατούσαν δύο μήνες.

Ο Τόμας ήταν ένας σαραντάρης γοητευτικός άντρας, που άλλοτε έβγαζε μια απόκοσμη ομορφιά κι άλλοτε μια αλλόκοτη σκληράδα. Ψηλός, με καστανά μαλλιά και μαύρα μάτια, είχε ένα γυμνασμένο και νευρώδες σώμα. Ξεχώριζε απ' όλους για το ντύσιμό του στις ελεύθερες ώρες του. Φορούσε ένα παράξενο παντελόνι με πολλά γαζιά κι από πάνω μια μαύρη πουκαμίσα με πολλές τσέπες.

Η ειδικότητά του ήταν η ανάλυση των πληροφοριών που προερχόντουσαν από τέσσερα άλλα πλανητικά συστήματα του Ωρίωνα που τα κατοικούσαν ανθρώπινα όντα και που μαζί με το Μητρικό Ηλιακό σύστημα αποτελούσαν μια συμμαχία, την γνωστή Ω1, συντομογραφία του Ωρίων Ένα.

Ο Τόμας εκείνο το πρωί, μετά την γυμναστική στο γυμναστήριο του κτιρίου και την καθιερωμένη του ενημέρωση απ' την τηλεόραση για τα νέα της Γης, χρησιμοποιώντας τους κυλιόμενους διαδρόμους του συγκροτήματος, έφτασε στο γραφείο του στις εννέα τοπική ώρα.

Τα γραφεία των αναλυτών ήταν ό,τι πιο περίεργο υπήρχε στο κτίριο του υπουργείου. Ήταν σαν ένα πολύπλευρο κυψελωτό κατασκεύασμα που το αποτελούσαν έξι εξάεδρα που κύκλωναν ένα έβδομο που βρισκόταν στο κέντρο. Η τόσο περίεργη αυτή κυψέλη είχε τζαμένιους τοίχους ώστε ο κάθε αναλυτής να μπορεί να βλέπει τους άλλους και να τους μιλάει από ακουστικά κεφαλής, ενώ σε κάθε γραφείο υπήρχαν σ' όλους τους εξωτερικούς τοίχους μεγάλες οθόνες. Το συγκρότημα αυτό βρισκόταν στον τελευταίο όροφο του κτιρίου. Πάνω από αυτούς ήταν μόνο το ελικοδρόμιο.

Ο Τόμας μ' ένα υποκατάστατο καφέ στο χέρι κάθισε στο γραφείο του που είχε την δυνατότητα με χρήση τηλεχειριστηρίου να προσανατολίζεται σ' όποια οθόνη ήθελε. Αν το θέμα το έκρινε ενδιαφέρον οι πληροφορίες ερχόντουσαν μέσα από μια προβολική οθόνη σαν ολόγραμμα πάνω στο γραφείο και μπροστά του.

Θα πρέπει να πέρασαν περίπου δύο ώρες όταν στην ολογραμματική του οθόνη προβλήθηκε το πρόσωπο της γραμματέως της Υπουργού διακόπτοντας την προβολή που παρακο-

λουθούσε.

«Τόμας, σε δέκα λεπτά στο γραφείο της».

«Τι έκανα πάλι;» την ρώτησε.

«Δεν νομίζω να έχει να κάνει με θέμα συμπεριφοράς, μάλλον κάτι προέκυψε από μια συνομιλία που είχε με το υπουργείο στον Άρη. Όσο γι' αυτό που υπονοείς, δεν χρειάζεται να πηγαίνεις εκεί που πας, και εμείς έχουμε ψυχή».

Και βιαζόσαστε να την δέσετε με τα δεσμά του γάμου, σκέφτηκε ο Τόμας και χαμογέλασε. Έβγαλε το ακουστικό απ' το αυτί του και ξεκίνησε για το γραφείο της υπουργού στο ισόγειο. Σ' επτά λεπτά στεκόταν μπροστά στην γραμματέα της. Το σκηνικό του γραφείου θύμιζε πολύ Τζέιμς Μποντ και γι' αυτό το παρατσούκλι της υπουργού ήταν "Μ". Η ίδια το ήξερε και δεν είχε αντίρρηση αρκεί να μην το έλεγαν δυνατά μπροστά της.

«Κάθισε. Θα σε φωνάζει σε λίγο», του είπε η γραμματέας.

Η Υπουργός ήταν μια πολύ καλοστεκούμενη πεννητάρα, νέγρικης καταγωγής, με υπέροχο σώμα, χωρισμένη εδώ και πολλά χρόνια και χωρίς παιδιά. Αθλητική, μεσαίου ύψους με μάτια που κανένας δεν ήξερε το πραγματικό τους χρώμα μια που κάθε τόσο άλλαζε το χρώμα τους με φακούς επαφής. Τα μαλλιά της ήταν κοντοκομμένα κι είχαν ένα ασημένιο χρώμα. Το ντύσιμό της ξεχώριζε μια που ντυνόταν με βάση την γήινη μόδα, φαρδιές φούστες πάνω από το γόνατο, στενές μπλούζες με βαθύ ντεκολτέ και πολύ περίεργες μπότες. Μελετούσε κάποια χαρτιά που προβάλλονταν πάνω στην οριζόντια επιφάνεια του κρυστάλλινου γραφείου της. Στο χέρι της κρατούσε ένα ποτήρι με καφέ που τον έπινε γουλιά-γουλιά χωρίς να κοιτάει τον Τόμας που είχε μπει εντωμεταξύ στο γραφείο μετά από εντολή της.

Ο Τόμας ξερόβηξε για να κάνει αισθητή την παρουσία του.

«Και σε βλέπω και σ' ακούω», του είπε χωρίς να σηκώσει τα μάτια της από τα έγγραφα που μελετούσε. «Κάθισε και πάψε να κοιτάς τα πόδια μου».

Ο Τόμας χαμογέλασε, κάθισε και σήκωσε τα μάτια του.

«Αν είναι να κοιτάς το στήθος μου, καλύτερα κοίτα τα πόδια μου», συνέχισε με ψεύτικα αυστηρό ύφος.

«Αν δεν θες να σε κοιτάνε, φόρα κελεμπία», της είπε αυτός χαμογελώντας.

«Σωστή ανάλυση αν και λίγο αυθάδικη», του ανταπάντησε σηκώνοντας τα μάτια της. Τον περιεργάστηκε για λίγο χωρίς να του μιλάει.

«Ετοιμάσου για ταξίδι».

«Πάλι εγώ;» ρώτησε ο Τόμας.

«Μου ζήτησαν τον καλύτερο».

«Αυτή η τιμητική διάκριση ανήκει σε μένα;» την ρώτησε κοροϊδευτικά.

«Όχι, ο καλύτερος είναι ο Τζώρτζι αλλ' αυτόν τον θέλω εδώ. Μετά έρχεσαι εσύ. Άσε που έχει εδώ την οικογένειά του».

«Αυτός είναι ένας λόγος να τον στείλεις μακριά για λίγο. Θα μείνεις έτσι με περισσότερους εργένηδες».

«Τόμας τσακίσου κι ετοιμάσου. Το απόγευμα φεύγουμε για Γη».

«Είπες φεύγουμε ή κατάλαβα λάθος;»

«Θα μας ενημερώσει για την αποστολή ο Γενικός Γραμματέας. Μετά γυρνάμε πίσω κι εσύ ξεκουμπίζεσαι για το βαθύ διάστημα», του απάντησε κοιτώντας τον άγρια.

«Τόσο καλά; Και πόσο θα μείνουμε στην Γη;»

«Μια εβδομάδα. Τίποτα άλλο;»

«Τίποτα, φεύγω για να ετοιμαστώ».

Γύρισε στο γραφείο του και άρχισε να χειρίζεται τον υπολογιστή του διαβιβάζοντας τις υποθέσεις του στους άλλους. Αμέσως έφτασε το πρώτο μήνυμα.

«Τι συμβαίνει;»

Ο Τόμας έγραψε στην οθόνη: Φεύγω για Γη το απόγευμα.

Το μήνυμα που ακολούθησαν και από τους άλλους πέντε ήταν ακριβώς το ίδιο: Κωλόφαρδε!

Χαμογέλασε. Έκλεισε τα συστήματα στο γραφείο του και έφυγε για το διαμέρισμά του.

Ο Τόμας ένοιωσε το δωμάτιο του νοσοκομείου να σκοτεινιάζει και τελικά να επικρατεί απόλυτο σκοτάδι. Δεν έβλεπε απολύτως τίποτα. Ασυναίσθητα έκανε να κινηθεί και διαπίστωσε ότι μπορούσε πια να κινείται στο κρεβάτι του.

«Μην βιάζεσαι, άκουσε την γνωστή φωνή να του λέει. Μείνε ακίνητος και με τα μάτια ανοικτά».

Κάτι σαν φωτονιακή ροή φάνηκε απ' το ταβάνι να κατεβαίνει και να τον λούζει. Το πάνω μέρος του κρεβατιού του άρχισε να ανασηκώνεται κι άρχισε να βλέπει μια φιγούρα να εμφανίζεται μπροστά στα μάτια του. Ήταν μια πανέμορφη γυναίκα, ψιλή, αδύνατη, με καλλίγραμμο σώμα, με μακριά μαύρα μαλλιά και υπέροχα φωτεινά μάτια, που έκαναν αντίθεση με το λευκό της δέρμα. Φορούσε μια εφαρμοστή ασημένια φόρμα μ' ένα περίεργο σύμβολο στο στήθος της.

«Λοιπόν Τόμας με βλέπεις;»

«Σε βλέπω καθαρά. Πώς σε λένε;»

«Μπορείς να με φωνάζεις Λιλόη».

«Σε ποιο απ' τα γένη του σύμπαντος ανήκεις Λιλόη;» ρώτησε υποδηλώνοντας μ' αυτό συγχρόνως ότι θυμόταν αυτά που του είχε πει.

«Πάντοτε είσαι τόσο βιαστικός; Αν θυμάσαι είπαμε πως πρώτα θέλω τις μνήμες σου του τελευταίου ημίωρου. Τι έχεις να μου πεις;»

Ο Τόμας της εξιστόρησε τις αναμνήσεις που είχαν ξυπνήσει στο μυαλό του. Η Λιλόη τον άκουγε χωρίς να μιλάει.

«Αυτά θυμήθηκα», της είπε κλείνοντας την αφήγησή του.

Η Λιλόη δεν είπε τίποτα και συνέχιζε να τον κοιτάει.

«Γιατί πρέπει να σου δίνω πληροφορίες σ' αντάλλαγμα γι' αυτά που μου κάνετε;» δεν κρατήθηκε και την ρώτησε.

«Μην ανησυχείς, δεν ανήκω στο προσωπικό της Διεύθυνσης Πληροφοριών, ανήκω στην ομάδα που έχει αναλάβει την προσαρμογή σου στα νέα δεδομένα. Και για να χαλαρώσεις, ο φάκελος που έχουν είναι πλήρης. Εγώ απλά ξεθάβω τις μνήμες σου ώστε να μην υπάρξει διαταραχή ή ανωμαλία στην δημιουργία των νέων συνάψεων».

Ήταν η σειρά του Τόμας να μείνει σιωπηλός.

«Λοιπόν, θα ξεκινήσω λέγοντάς σου λίγα πράγματα γι' αυτό που εσείς θεωρείται υψηλή τεχνολογία. Οι γήινοι για πολ-

λά χρόνια, ακόμα και μετά την επίσκεψη των Σειριών, δώσατε όλη σας την προσοχή ώστε να αναπτύξετε τεχνολογία με βάση την τεχνητή νοημοσύνη και την ρομποτική. Αγνοήσατε τις δυνατότητες του ανθρώπινου εγκέφαλου και τα κύματα που εκπέμπει. Ας τα πούμε εγκεφαλικά ραδιοκύματα. Αν ένας καταφέρει να συντονίσει την εκπομπή αυτών των ραδιοκυμάτων στον επιθυμητό στόχο, μπορεί να κάνει πραγματικότητα πράγματα που δεν φαντάζεστε. Από υλοποιήσεις αντικειμένων μέχρι κατανόηση δομών του μικρόκοσμου. Σ' εμάς οι αρρώστιες έχουν προ πολλού εξαλειφτεί κι η ανάγκη τροφής έχει αλλάξει μορφή. Πλέον τρεφόμαστε κατά βάση με δυναμικά κύματα που μας κρατάνε σε φόρμα κι έχουν επιμηκύνει κατά πολύ τον χρόνο ζωής».

«Αυτά θα ισχύσουν και για μένα;» ρώτησε ο Τόμας.

«Όχι αμέσως και δεν ξέρω αν κάτι τέτοιο είναι στο πρόγραμμα. Εξαρτάται από το τι θα γίνει στο μέλλον. Βλέπεις, για να λειτουργήσει αυτό το σύστημα απαιτείται και μια οργανική αλλαγή».

Ο Τόμας προτίμησε να μην μιλήσει. Αφησε να περάσουν μερικά δευτερόλεπτα.

«Αν θυμάμαι καλά αυτά που μου έχεις πει, συμμετείχα σε μία διαμάχη με περίεργα όπλα;»

«Δεν υπήρχαν όπλα. Αυτά που έβλεπες ήταν δυναμικά πεδία που τα εξέπεμπαν οι λεγόμενοι στρατιώτες».

«Ωραία αυτά που λες, αλλά οι διαμάχες και οι πόλεμοι δεν φαίνεται να έχουν εξαλειφτεί».

«Σωστή η παρατήρησή σου. Μόνο που πλέον δεν γίνονται για υλικές διεκδικήσεις αλλά για την επικράτηση του τρόπου εξέλιξης», του απάντησε η Λιλόη.

«Μικρή διαφορά. Αυτό που εγώ καταλαβαίνω είναι ότι υπάρχει έλλειψη ελευθερίας», είπε με απογοήτευση ο Τόμας.

«Αυτό θα το συζητήσουμε μια άλλη στιγμή. Τώρα θέλω από σένα να σηκωθείς και να κάνεις για μισή ώρα βόλτες μέσα στο δωμάτιό σου. Μετά ξεκουράσου και προσπάθησε να κοιμηθείς. Εμείς θα τα ξαναπούμε».

Η Λιλόη ξεκίνησε να βγει από το δωμάτιο.

«Δεν μου είπες τελικά, είσαι άνθρωπος ή ανήκεις σε κάποιο άλλο γένος;»

«Εσύ τι λες;»

«Δεν ξέρω γιατί, αλλά μου θυμίζεις κάποια πλάσματα που είχα δει σε μια πολύ παλιά κινηματογραφική ταινία αρχείου ηλικίας πεντακοσίων ετών».

«Και πώς τα έλεγαν στην ταινία σου αυτά τα πλάσματα;» τον ρώτησε με περιέργεια η Λιλόη.

«Νεράιδες», της είπε ο Τόμας.

«Σωστά», του είπε η Λιλόη.

«Που κολλάει αυτό;» την ρώτησε την ώρα που εκείνη έκλεινε την πόρτα πίσω της.

«Στο ότι πραγματικά είμαι νεράιδα».